

LA GRAN DESOLACIÓ

Són llàgrimes, de felicitat o tristesa, amor o odi, potser pots notar que no et convé, agafes un paraigua i, com si fos pluja, ignores que et trobes en aquell moment, aquest paraigua es diu ignorància, i ens pot fer feliços a canvi d'ignorar el món.

Avui estàs trist o content? No ho saps? Tranquil, jo tampoc no ho sé, i tampoc ho sap el protagonista. Es diu Joan, té 13 anys i està molt confós, no sap el que vol ni el que necessita, canvia d'estat d'ànim en una mil·lèsima de segon, però avui no parlarem de tonteries, avui serà seriós.

Estava tranquil, assegut a taula, a l'institut, però no sabia encara que en un moment deixaria d'estar tranquil, i es posaria nerviós, va cridar en aquell moment i ell no sabia per què, va quedar en ridícul, i va començar a fer servir el paraigua imaginari per ignorar la seva pròpia ànima i la dels altres.

Una petita tristor va aparèixer – i si a ningú li semblo un bon company? potser sóc molt tonto ? potser no em volen? – , ell pensava i pensava i dintre d'ell la tristor creixia i ell s'amagava de la seva pluja interior amb un simple paraigua que en algun moment es desgastaria, llavors veurien aquell a qui havien fet mal, i aquest mal els seria retornat.

Era un dia solejat, bastant normal, era a casa seva, tancat, desolat, avorrit, però mai saps quan et pot passar alguna cosa, llavors va ser quan ell va pensar en sortir a algun lloc amb alguna persona, però no tenia amics, ell es va asseure i per art de màgia va deixar de sentir cap emoció, va entrar en un estat de tristesa immensa i simplement va deixar passar els dies com si fossin segons i es va anar fent gran, però ell ignorava els seus sentiments, i els anava guardant un per un dintre seu, els tristos els guardava, i els feliços relliscaven en el paraigua.

Tu saps que guardar-te sentiments és dolent? Jo sí, però ell no, i va ser molt perjudicial per a ell, tard o aviat ell acabaria amb la seva vida, ell sabia que no valia la pena, es preguntava si algú el valorava, i va prendre una decisió, volia veure si algú el valorava, i va enviar una nota de suïcidi a molta gent, va posar el lloc i hora en què moriria, i la va repartir.

Ell esperava al lloc, gairebé era l'hora de fer-ho i ningú no hi va assistir, va donar un pas cap endavant i es va preparar, per llançar-se, i va caure pel precipici, però just després d'haver saltat va aparèixer algú, potser al final sí que tenia algú que es preocupava per ell, però va tardar massa a demostrar-ho i va ser un record més que va relliscar.

Si valores algú, demostra que t'importa!